

Sygn. akt X K 244/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 19 września 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Konrad Królak

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2019 r. sprawy **M. M.**, syna L. i A., urodzonego (...), PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w okresie od 19 maja 2013 roku do 25 września 2014 roku oraz w okresie od 8 maja 2015 roku do 3 kwietnia 2016 roku oraz w okresie od 28 kwietnia 2016 roku do 3 marca 2017 roku oraz w okresie od 10 maja 2017 roku do 27 lutego 2018 roku w P. uporczywie uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości na mocy wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku V Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 24 października 2011 roku o sygnaturze akt V RC 611/11 oraz Wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku V Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 7 grudnia 2015 roku o sygnaturze akt V RC 831/14 względem swojego syna A. M. powodujący tym samym zaległość stanowiącą równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych oraz naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o czyn z art. 209 § 1 i 1a k.k.

I. oskarżonego **M. M.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 209§1 i 1 a k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 209 § 1a k.k. wymierza mu za to karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 624 k.p.k. art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciąża oskarżonego kosztami sądowymi: 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem wydatków oraz 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. i M. M. od 2008 roku do 2009 roku tworzyli nieformalny związek. Z tego związku posiadają oni dziecko A. M.. A. M. urodził się w dniu (...).

/Dowody: protokół przesłuchania świadka M. S. k. 36; odpis skrócony aktu urodzenia A. M. k. 23./

M. M., w okresie związku z M. S. oraz po urodzeniu się A. M., był pozbawiony wolności od 3 grudnia 2008 r. do 27 stycznia 2009 r.; od 21 sierpnia 2010 r. do 17 lipca 2010 r.; od 24 kwietnia 2013 r. do 18 maja 2013 r.; od 27 września 2014 r. do 7 sierpnia 2015 r.; od 5 kwietnia 2016 r. do 27 kwietnia 2016 r.; od 6 marca 2017 r. do 9 maja 2017 r. M. M. przebywa obecnie w Zakładzie Karnym w K. od 28 lutego 2018 r.

/Dowody: informacja z systemu NOE-SAD k. 151-154 v./

Oskarżony nie uczestniczył w wychowywaniu małoletniego. Nie interesował się swoim dzieckiem. Oskarżony od początku nie wywiązywał się z spoczywającego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz swojego syna A. M.. Oskarżony nie kupował pokrzywdzonemu prezentów, ani w żaden inny sposób nie stanowił wsparcia finansowego w wychowaniu pokrzywdzonego, oprócz jednorazowego przekazania kwoty 80 złotych na wycieczkę szkolną syna.

Wyrokiem Zaocznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 24 października 2011 roku zasądzone zostały alimenty od M. M. na rzecz małoletniego A. M. w kwocie 300 zł miesięcznie, począwszy od dnia 26 sierpnia 2011 roku, płatne z góry do 10 dnia każdego miesiąca, do rąk M. S., wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat. Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 7 grudnia 2015 r. zostały zasądzone alimenty od M. M. na rzecz małoletniego A. M. w kwocie 500 zł miesięcznie, począwszy od dnia 3 listopada 2014 roku, płatne z góry do 10 dnia każdego miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat, w miejsce alimentów w wysokości 300 złotych miesięcznie zasądzonych wyrokiem z dnia 24 października 2011 r.

/Dowód: protokół przesłuchania świadka k. 36, wyrok SR Gdańsk-Południe w Gdańsku, V RC 831/14 k. 57, wyrok SR Gdańsk-Południe w Gdańsku, V RC 611/11, k. 131 /

W związku z niewywiązywaniem się przez oskarżonego z obowiązku alimentacyjnego, w 2011 roku sprawa została skierowana do komornika. Podczas trwania postępowania egzekucyjnego, do dnia 26 kwietnia 2018 roku, nie została wyegzekwowana jakakolwiek należność. W związku z bezskutecznością egzekucji alimentów, A. M. przyznano świadczenia z funduszu alimentacyjnego w wysokości po 500 zł miesięcznie od dnia 1 października 2017 roku do dnia 30 września 2018 roku. Kwota wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego na dzień 26 kwietnia 2018 roku wynosiła 30 866,67 zł. M. S. korzystała z pomocy Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w P. w zakresie zasiłków celowych, zasiłków celowych na żywność, specjalnych zasiłków celowych, obiadów szkolnych, świadczenia wychowawczego oraz zasiłku rodzinnego wraz z dodatkami.

/Dowody: decyzja nr MOPS.FA.4340.62.P.2017 o przyznaniu świadczeń z funduszu alimentacyjnego k. 2-2v; decyzja nr MOPS. (...)4210.358.2017 o przyznaniu zasiłku rodzinnego i dodatku do zasiłku rodzinnego k. 3-3v; zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji alimentów k. 4-4v, pisma Komornika Sądowego k. 7, 30-31, pismo MOPS w P. k.14-15, 17/

M. M. na dzień 18 stycznia 2019 roku nie figurował w ewidencji osób bezrobotnych ani poszukujących pracę w G. Urzędzie Pracy. Na dzień 25 maja 2018 r. oskarżony figurował w bazie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jako podlegający ubezpieczeniu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej – w ramach tego był zobowiązany do opłacania samemu składek zdrowotnych, wypadkowych, rentowych i emerytalnych od 1 grudnia 2009 r.

/Dowody: pismo G. Urzędu Pracy k. 128, pismo z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych k. 41/

M. S. nie ma stałej pracy, podejmuje się prac dorywczych. M. S. utrzymuje siebie oraz dziecko A. M. z środków z funduszu alimentacyjnego w kwocie 500 złotych miesięcznie, świadczenia wychowawczego w kwocie 500 złotych miesięcznie, zasiłku rodzinnego w kwocie 124 zł miesięcznie oraz wynagrodzenia z prac dorywczych w wysokości około 1000 złotych miesięcznie. M. S. nie otrzymuje pomocy od osób trzecich, ze względu na śmierć jej matki oraz braku pomocy ze strony rodziców M. M.. M. S. bez świadczeń z Funduszu Alimentacyjnego, jak i pozostałych świadczeń socjalnych, w okresie objętym zarzutem nie byłaby w stanie zaspokoić podstawowych potrzeb życiowych małoletniego pokrzywdzonego.

/Dowód: zeznania M. S. k. 36., decyzja nr MOPS.FA.4340.62.P.2017 o przyznaniu świadczeń z funduszu alimentacyjnego k. 2-2v; decyzja nr MOPS. (...)4210.358.2017 o przyznaniu zasiłku rodzinnego i dodatku do zasiłku rodzinnego k. 3-3v; zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji alimentów k. 4-4v, pisma Komornika Sądowego k. 7, 30-31, pismo MOPS w P. k.14-15, 17/

M. M. ma wykształcenie średnie, z zawodu jest zegarmistrzem, odbywa karę pozbawienia wolności. Jest rozwiedziony. Posiada czwórkę dzieci w wieku od 9 do 30 lat, w tym jednego syna pozostającego na jego utrzymaniu oraz małoletniego A. M., na którego zobowiązany jest płacić alimenty w kwocie 500 zł miesięcznie. Jest bezrobotny. Nie posiada żadnego majątku o znacznej wartości. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo, nie jest uzależniony. Oskarżony cierpi na niedowład prawego ramienia po złamaniu kręgosłupa w trzech miejscach. Oskarżony był wcześniej karany.

/Dowody: karta karna k.81-84, protokół przesłuchania podejrzanego k. 110-111, wyrok SR w Grodzisku Mazowieckim, II K 314/85, k. 94; wyrok Sądu Wojewódzkiego w Warszawie, V Kr 988/85, k. 96; wyrok SR w Koninie, II K 317/85, k. 99; wyrok SR w Koninie, II K 184/91, k. 100; wyrok Sądu Wojewódzkiego w Koninie, II Kr 118/91, k. 102; wyrok SR w Koninie, II K 1/92, k. 103; wyrok SR w Koninie, II K 73/92, k. 104; wyrok SR w Wejherowie, VII K 467/07, k. 107; wyrok SR w Gdyni, II K 458/05, k. 115-119; wyrok SR Gdańsk-Południe w Gdańsku, X K 507/13, k. 121; wyrok SR Gdańsk-Południe w Gdańsku, X K 1047/11 k. 123/

W postępowaniu przygotowawczym M. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym nie złożył on szerszych wyjaśnień.

/Dowód: protokół przesłuchania podejrzanego k. 111/

Sąd zważył, co następuje:

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w szczególności zeznania M. S. oraz zgromadzona dokumentacja komornika sądowego i Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w P. dostarczyły podstaw do przypisania oskarżonemu M. M. tego, że w okresie od 19 maja 2013 roku do 25 września 2014 roku oraz w okresie od 8 maja 2015 roku do 3 kwietnia 2016 roku oraz w okresie od 28 kwietnia 2016 roku do 3 marca 2017 roku oraz w okresie od 10 maja 2017 roku do 27 lutego 2018 roku w P. uporczywie uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego, co do wysokości na mocy wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku V Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 24 października 2011 roku o sygnaturze akt V RC 611/11 oraz Wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku V Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 7 grudnia 2015 roku o sygnaturze akt V RC 831/14 względem swojego syna A. M. powodujący tym samym zaległość stanowiącą równowartość, co najmniej trzech świadczeń okresowych oraz naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Ustalając stan faktyczny w sprawie, Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach M. S., złożonych przez nią w toku postępowania przygotowawczego i ujawnionych w trybie art. 394 § 2 k.p.k. w zw. z art. 392 § 1 k.p.k. na rozprawie głównej. Sąd doszedł do przekonania, że zeznania byłej partnerki oskarżonego są wiarygodne, nie zawierają wewnętrznych sprzeczności, a nadto, korespondują ze zgromadzonym materiałem dowodowym w postaci dokumentów, przede wszystkim zaświadczeń wydanych w toku postępowania egzekucyjnego, w tym informacji o stanie zaległości i stanie sprawy egzekucyjnej. Świadek dostarczyła wiedzy odnośnie tego, że oskarżony w zasadzie od ich rozstania, tj. najpóźniej od 2009 r., nie miał kontaktu z synem i nigdy nie interesował się jego losem oraz po ustaleniu wysokości obowiązku alimentacyjnego nie płacił alimentów na syna w inkryminowanych okresach.

Z zebranego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że M. M. nigdy nie wywiązywał się ze swoich obowiązków rodzicielskich, w tym zwłaszcza nie uczestniczył w kosztach utrzymania małoletniego pokrzywdzonego. W żaden sposób więc nie wywiązywał się ze spoczywającego na nim obowiązku alimentacyjnego.

Zeznania M. S. co do pobierania rat alimentacyjnych z funduszu alimentacyjnego, świadczenia wychowawczego i zasiłku rodzinnego znalazły potwierdzenie w zaświadczeniach wydanych przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w P. i w przedłożonych w toku postępowania decyzjach Burmistrza P. w przedmiocie przyznania świadczenia z funduszu alimentacyjnego, zasiłku rodzinnego i dodatku do zasiłku rodzinnego. Sąd dał wiarę w całości zeznaniom M. S., jest ona w zasadzie osobą obcą dla oskarżonego, bowiem ich związek trwał stosunkowo krótko i zakończył się około 10 lat temu. Dlatego też Sąd nie widzi powodów, aby miała ona nadmiernie obciążać oskarżonego, czy żeby miała jakikolwiek

interes, by zeznawać nieprawdę. Zeznała krótko i treściwie, nie mając zamiaru ani motywu, by przedstawiać go w fałszywie pozytywnym czy negatywnym świetle, a treść jej zeznań wskazuje przede wszystkim na troskę o małoletniego pokrzywdzonego.

Wyjaśnienia M. M. zawierały w swojej treści właściwie jedynie oświadczenie o nie przyznaniu się do zarzucanego mu czynu. W toku postępowania oskarżony złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy w trybie art. 335 k.p.k. Na wniosek ten nie przystał prokurator. Sąd nie brał pod uwagę przy rozpoznawaniu sprawy zarówno treści samego wniosku, jak i jego uzasadnienia, albowiem pismo to nie stanowiło wyjaśnień oskarżonego sporządzonych w przypisanej dla postępowania karnego formie oraz ze względu na uznanie, że pismo i jego uzasadnienie zostało sporządzone przez oskarżonego wyłącznie na potrzeby złożenia wniosku o zastosowanie instytucji z art. 335 k.p.k.

Sąd uznał również za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., art. 393 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci zaświadczeń z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w P., dokumentacji nadesłanej od komornika sądowego, odpisu skróconego aktu urodzenia małoletniego, danych o karalności, kopii odpisu wyroku sądu rodzinnego, odpisów wyroków karnych i wydruków informacji o odbytych karach pozbawienia wolności, których autentyczność, wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, a które zostały sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

Prokurator skierował do sądu akt oskarżenia przeciwko M. M., oskarżonemu o przestępstwo z art. 209 § 1 i 1a k.k.. Po wnikliwej analizie materiału dowodowego, zgromadzonego w toku postępowania przygotowawczego, Sąd doszedł do przekonania, że postawienie M. M. w stan oskarżenia jest zasadne.

Rozpoczynając rozważania odnośnie kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego, należy wskazać, że sytuacja w niniejszej sprawie jest o tyle skomplikowana, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w okresie obowiązywania dwóch stanów prawnych.

Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 209 § 1 k.k., kto uchyła się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego określonego, co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość, co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Przestępstwo niealimentacji jest przestępstwem wieloczynowym; sprawca musi podjąć wiele zachowań, aby wypełnić znamiona omawianego przepisu. Skutkiem uchylania się od wykonania wymagalnego obowiązku alimentacyjnego jest powstanie zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych. Sprawca musi więc najmniej trzy razy nie uiścić wymagalnych świadczeń. Powstały w ten sposób stan jest właśnie stanem uchylania się od nałożonego obowiązku alimentacyjnego.

Zgodnie z brzmieniem art. 209 § 1a k.k., jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 naraża osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. W przytoczonym przepisie przewidziana jest ostrzejsza reakcja karna, jeżeli sprawca poprzez wypełnienie znamion przestępstwa stypizowanego w § 1, dopuszcza do sytuacji, w której uprawniony jest narażony na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Ustawa wprowadza więc wymóg pewnego trwałego stanu, polegającego na narażeniu prawidłowego rozwoju uprawnionego poprzez niedostarczenie środków zaspokajających podstawowe potrzeby życiowe. Nie chodzi więc o rzeczywiste dopuszczenie do niemożliwości zaspokojenia tych potrzeb, a jedynie narażenie na taki stan. Fakt, że potrzeby małoletniego są zaspokojone nie wyklucza możliwości, że sprawca wypełnił znamiona zawarte w § 1a omawianego przepisu. Podstawowymi potrzebami życiowymi będą potrzeby konieczne do prawidłowego rozwoju człowieka, nie tylko biologiczne, ale i społeczne, takie jak np. uczestnictwo w określonych zajęciach pozalekcyjnych. Pamiętać należy, że uprawnionymi do alimentów są zazwyczaj osoby małoletnie, które to z natury są jednostkami dynamicznie się rozwijającymi. Narażenie takiego uprawnionego na brak zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych może mieć duży wpływ na jego dalsze życie.

Dla bytu przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. w czasie sprzed dnia nowelizacji, tj. przed dniem 31 maja 2017 r. konieczne było natomiast wystąpienie przesłanki uporczywości uchylania się. Zgodnie z poglądem przyjętym w orzecznictwie, uporczywość zachodzi w sytuacji powtarzającego się uchylania zabarwionego ujemnie z uwagi na złą wolę sprawcy, która wyraża się najczęściej w ignorowaniu w sposób tendencyjny obowiązku świadczenia opieki materialnej.

W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona zarówno przestępstwa z art. 209§1 k.k. w poprzednim brzmieniu, jak i odpowiadającej temu przepisowi aktualnie postaci kwalifikowanej przestępstwa niealimentacji ujętej w art. 209§1a k.k.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy, nie budzi wątpliwości, że oskarżony mając świadomość zobowiązania jakie na nim ciąży, w sposób celowy i tendencyjny nie łożył na rzecz swojego syna. Wskazać należy że kwota alimentów, do których został zobowiązany, jest relatywnie niska i wynosiła 300 zł a następnie 500 zł. Zatem zachowanie oskarżonego bez wątpienia wypełniło znamiona art. 209 § 1 k.k. w poprzednim brzmieniu.

Ponadto, jak wykazano w sprawie, swoim postępowaniem oskarżony naraził osobę uprawnioną do alimentacji na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Zakres pojęcia "podstawowe potrzeby życiowe", użytego w art. 209 § 1 k.k. w uprzednim brzmieniu wyznaczają warunki społeczne, poziom rozwoju gospodarczego, technologicznego, stan świadomości społecznej. Niewątpliwie, M. S. bez świadczeń z funduszu alimentacyjnego, świadczenia wychowawczego i zasiłku rodzinnego, przy uwzględnieniu wydatków związanych z miesięcznym utrzymaniem siebie i dzieci, nie byłaby w stanie zapewnić podstawowych potrzeb życiowych małoletniego pokrzywdzonego. Wobec powyższego zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona zarówno przestępstwa z art. 209§1 k.k. tak w poprzednim brzmieniu, jak i odpowiadającej temu przepisowi aktualnie postaci kwalifikowanej przestępstwa niealimentacji ujętej w art. 209§1a k.k.. Mając na względzie identyczność zagrożenia karnego Sąd zastosował do tego czynu ustawę aktualnie obowiązującą i zakwalifikował czyn popełniony przez oskarżonego z art. 209 § 1 i 1a k.k. Jest to oczywiste w sytuacji, gdy data końca czynu przypada na okres już po zmianie przepisu art. 209 k.k..

Nie budzi zatem wątpliwości Sądu, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 i 1a k.k. Sąd ustalił, że M. M. dopuścił się przypisanego mu czynu we wszystkich inkryminowanych okresach. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony nigdy nie miał zamiaru łożenia na utrzymanie syna, zaś wyodrębnienie w ramach jego czynu sześciu okresów niealimentacji oraz określenie ostatniego z tych okresów na dzień 27 lutego 2018 r. wynikało jedynie z odbywania przez niego kar pozbawienia wolności oraz ponowne osadzenie w zakładzie karnym z dniem 28 lutego 2018 r.

Rozważając kwestię wymiaru kary dla oskarżonego, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k.. Zgodnie z tym przepisem, sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości. Przepis ten stanowi wyraz prewencji szczególnej i ogólnej, które są celami prawa karnego w ogólności.

Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Zgodnie z artykułem stanowiącym podstawę skazania M. M. (art. 209 § 1a k.k.) sprawca tego czynu podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Sąd, wymierzając karę za przypisany wyrokiem czyn, miał na uwadze okoliczności obciążające oskarżonego, jak i przemawiające na jego korzyść. Sąd nie znalazł w sprawie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego.. Bacząc jednak na okoliczności obciążające przejawiające się w tym, że zachowanie oskarżonego naruszało dobro prawne osoby mu najbliższej, jak również stosunkowo długi czas nieuiszczania alimentów, a także bezrefleksyjny dotąd stosunek oskarżonego do popełnionego czynu i uprzednia karalność, Sąd doszedł do przekonania, że kara pozbawienia wolności jako jedyna może zrealizować cele postępowania karnego wobec oskarżonego. Raz jeszcze wskazać należy, że oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną, w tym na karę bezwzględnego pozbawienia wolności. Stąd też Sąd nie miał wątpliwości, że w niniejszej sprawie nie było możliwości wymierzenia kary ograniczenia wolności. Niecelowe byłoby również orzeczenie kary grzywny, gdyż fakt niealimentacji związany jest również z sytuacją materialną oskarżonego, którą kara grzywny dodatkowo pogorszyłaby. Stąd też Sąd wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd w punkcie II wyroku rozstrzygnął o kosztach postępowania, zasądzając je od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa. Koszty te nie są wysokie, a ponieważ zawinione zachowanie M. M. spowodowało wszczęcie postępowania karnego, powinien on ponieść koszty z tym związane.

(...)